¿ Jocs Populars ...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

... o jocs de criatures ?

Any VI - Núm. 245 | Barcelona, 15 de juliol de 1936 | Preu: 20 cèntims

Després de l'assalt a Ràdio-València

Els assaltants fan cua davant del micròfon de Ràdio-Barcelona

La gesta dels feixistes valencians assaltant Unió Ràdio València ha assentat un funestíssim precedent a casa nostra. Des d'ahir que hom no pot entrar a cap de les nostres dues emissores sense perill de la vida, ja que les escales que hi porten estan constantment ocupades per una llarga cua de gent amb pistoles.

En saber-ho, per tal d'informar degudament els nostres lectors, intentàrem anar a preguntar a la direcció de les emissores la causa d'aquella insòlita concurrència i, per obrir-nos pas, exhibírem un parell de pistoles metralladores. Un crit unànim de: "A la cua! A la cua!" ens féu, però, desistir del nostre propòsit.

Finalment poguérem passar exhibint el nostre carnet de periodistes — única vegada que ens serví d'alguna cosa—però ens feren deixar abans les pistoles a un senyor que no havia tingut temps de passar per la Plaça d'Espanya per recollir-les del desconegut de torn que les repartia.

El senyor Sànchez Cordovès ens rebé amablement.

—No porteu pistoles? — ens digué—. Si en voleu...

—No, gràcies; només veníem a saber quina mena de revolució s'ha proclamat.

—Revolució? Que jo sàpiga, cap.

—Doncs, què són tots aquests amb pistoles?

—Ah! Així no veniu per radiar?

—No!

—Doncs, feu el favor; no destorbeu, que hi ha feina; seieu en aquell recó. Que passi el següent.

S'obrí la porta violentament i entrà el senyor Miquel Capdevila.

—Mans enlaire! — digué apuntant al senyor Sànchez Cordovès amb dues pistoles de pedra foguera. On és *lo* micròfon?

—...

—No parli o li engego els dos trets. I miri que són carregades per la mà del general Baratieri a Adua el 1898. Vinc a radiar *lo* meu primer article periodístic d'ara fa vint-i-cinc anys. Vinc a celebrar per ràdio les meves bodes de plata amb la Premsa. Com s'entén, tenir *lo* millor periodista del món, que fins ho ha dit *lo* senyor Cambó, i no invitar-lo a que radiï? On és *lo* micròfon?

El senyor Sànchez Cordovès li ho indicà amb un dit i el senyor Miquel Capdevila, agafant les dues pistoles amb una sola mà, es tragué amb l'altra de la butxaca un sac de diaris vells i es precipità a l'estudi.

En aquell moment trucaren a la porta i, sense esperar resposta, entraren uns operaris amb ferros, cordes i eines.

—Que el vénen a penjar aquests?

—No; vénen a fer reformes al meu despatx.

—Ah!

Els obrers es posaren a treballar i en poca estona penjaren del sostre dues cordes i hi lligaren dues anelles.

—Gimnàstica?

—No; és per facilitar la feina.

I tocà un timbre.

S'obrí la porta i, encanonant-lo amb dues pistoles Astra entrà el senyor Salvador Perarnau.

—Mans enlaire! — cridà.

El senyor Sànchez Cordovès s'agafà a les anelles que penjaven damunt del seu cap.

—Vinc per radiar! S'ha acabat això dels seleccionats de la Ràdio! Els proletaris de la poesia volem ésser admesos! Vinga el micròfon o us faig el paquet!

I, apuntant sempre, passà a l'estudi. Immediatament, i de cop, s'obrí la porta i aparegué el senyor Bausili encarant una metralladora:

—Mans enlaire; el micròfon, vinga, de pressa; siguem breus o engego. Dispara deu milions trescents quaranta-cinc mil sis-cents trenta amb zero tres trets per minut. El micròfon. On és? Vinc a radiar els milions que es perden cada dia a l'Ajuntament de Barcelona amb el govern de les esquerres coalitzades. Depressa i siguem breus, que jo no en puc ésser!

Encara no havia desaparegut, que aparegué el senyor Aureli Campmany armat fins les dents amb una col·lecció de bastons del ball ídem.

—Mans enlaire! Vinc a explicar-li un conte... On és el micròfon?

—S'haurà d'esperar; està ocupat en aquest moment.

—Bé, doncs, abans de radiar-lo li ho explicaré a vostè. Una vegada era un rei...

El senyor Sànchez Cordovès es desmaià.

Quan l'hagueren retornat el compadirem.

—Ja és una situació difícil la seva.

—Parli-me'n. Encara ara, amb les anelles, puc aguantar més temps amb les mans enlaire; però pensi que ja he rebut en Rodríguez Codolà, i en Bernat i Duran, i en Màrius Aguilar, i en Lluís Capdevila i en Valeri Serra Boldú...

En aquell moment entrà el senyor Vallès i Pujals i li encarà una escopeta:

—Mans enlaire o l'afusello! On és el micròfon? I no faci broma, que hi tinc pràctica.

Calgué servir-lo. Mentre li indicava cap on era l'estudi de l'emissora, s'obrí la porta d'una revolada i aparegué el senyor Emiliano Iglésias, encarant-li dos enormes revòlvers mexicans:

—*¡Manos arriba y no se mueva, amigazo, o le voy a perjudicar!*

—Que... que vol el micròfon? Es allà, aquella porta.

—*¡Qué micrófono ni qué niño muerto! ¡A ver dónde tiene metido eso, y despáchese, so cristero del demonio, o le abraso el seso!*

El senyor Sànchez Cordovès li indicà on era la clau, i nosaltres en acomiadàrem per anar a veure com anava la diada a Ràdio Associació.

—Trobo que surt més apagat, ara, això de "Claridad".
—Se'ls deu acabar el gas...

L'or de Moscou

I si en tenia de raó "La Veu de Catalunya"! Nosaltres rai, prou volíem despistar, però ha arribat un moment que ja tota dissimulació és impossible. Sí, és un fet, no ho podem negar: estem venuts a l'or de Moscou, nosaltres i tot el Front d'Esquerres de Catalunya.

A què ve aquesta declaració intempestiva?—es preguntarà algú.

A què ve? Mireu el primer número del nou setmanari "Justícia Octubre Social", portantveu dels partits Comunista de Catalunya, Unió Socialista, Català Proletari i Socialista Obrer. Mireu aquest primer número i veureu que ja no val la pena de fingir més.

La partida ha estat descoberta.

Per què enganyar-nos, doncs? Per què enganyar les masses? Per què enganyar la burgesia que mansament ens segueix sense sospitar que la portem a l'escorxador?

Cartes enlaire!

"Justícia Octubre Social" ho diu ben clar: *Vista parcial del gran Estadi de Moscou.*

Com podreu jutjar si mireu amb atenció la fotografia que reproduïm del fraternal setmanari, el Gran Estadi de Moscou era, fins fa poc, l'Estadi de Barcelona.

(Les teulades que es veuen en segon terme a l'esquerra corresponen a l'antic Palau de les Missions moscovites.)

SOLEMNE ARRIBADA DELS PRIMERS ATLETES DE L'OLIMPIADA POPULAR

Imitacions

"Renovación Española" fa la revolució per correspondència

Hem rebut la següent carta amb la indicació "Confidencial" en l'envelop, que publiquem amb molt de gust:

Madrid, 14 julio 1936.
Sr. D.
(Confidencialísimo.)

Muy señor nuestro y de nuestra mayor Renovación Española):

Por la presente tenemos el gusto de comunicarle que visto el éxito del ensayo revolucionario radiofónico llevado a cabo en Valencia fecha 11 de los corrientes, hemos decidido lanzarnos a un movimiento nacional de gran envergadura pero con las reservas (primera, segunda y absoluta) del caso para no despertar las sospechas del Gobierno que, alegre y confiado, continuará en la higuera.

Para llevar a cabo nuestro fatal designio de salvar a España y a sus tradiciones emprendemos en esta fecha histórica del 14 de julio, la gesta titánica de una Revolución por correspondencia que ha de anular para siempre las mal llamadas conquistas de la Francesa que tanto daño están haciendo a nuestra amada Patria.

Nuestro primer acto revolucionario ha sido el asalto a todos los buzones de Correos. Veinte millones de ejemplares de esta carta comunican en este mismo momento y confidencialmente a veinte millones de Españoles el advenimiento al poder de Renovación Española.

Los sellos de la República que estamos derribando sirven inconscientemente para lanzar a los ámbitos del país nuestro grito de rebelión y de opresión. Veinte millones de cartas a cero treinta, representan seis cientas mil pesetas de sellos que sin vacilar ponemos en esta magna empresa, sin contar el coste del papel y tinta.

Las bellas estanqueras españolas que han servido estos veinte millones de sellos han merecido bien de la patria. Los carteros son nuestros agentes secretos e involuntarios. El Cuerpo de Correos es nuestro. También podemos telefonear; viajamos en tren, auto y tranvía, y hasta a pie. Las comunicaciones están, por tanto, en nuestras manos y en nuestros pies. A nuestro grito, pues, el país se pondrá en pie. ¿Cuál es nuestro grito? ¡Viva Renovación Española! ¡Viva la Virgen! No tenemos, pues, un solo grito; tenemos dos: el primer grito y el último grito (le dernier cri, como dicen los franceses) y con ellos venceremos. Dese prisa, pues, a inscribirse en nuestro cursillo de revolución por correspondencia. Seis lecciones, treinta pesetas. La Patria lo exige.

Salud, Renovación y precaución.
El Comité revolucionario.

Política d'atracció

"La Veu de Catalunya" ha emprès una gran campanya "Per la llibertat d'ensenyament".

Entre els propietaris de music-halls del Paral·lel, la campanya ha produït vivíssima satisfacció.

—Finalment ens sentim interpretats! — deia, tot cofoi, l'empresari del "Moulin Rouge".

A la Lliga plouen les adhesions.

Tasques patriòtiques

"El Be Negre" organitza el desallotjament dels atletes de l'Olimpíada Popular

Trobant-se excessivament ocupat el Comitè Organitzador de l'Olimpíada Popular, com el seu nom indica, organitzant l'Olimpíada Popular i l'allotjament popular dels atletes populars, és de comprendre que no es pugui ocupar de la desorganització — cosa que, altrament seria impròpia d'un Comitè organitzador — un cop acabada l'Olimpíada Popular i, sobretot, del desallotjament dels atletes populars, darrera la porta és antiquat i, per tant, inoperant, especialment amb estrangers poc familiaritzats amb els costums del país.

Aleshores, dirà el lector, no hi ha esperances?

Sí, direm nosaltres; hi ha l'esperança que els pugui desallotjar el nen petit de la casa, a menys que els forasters no pesin amb excés en arribar a Barcelona. L'exercici de quatre dies seguits sota el sol a l'Estadi, ajudarà molt a podarrerala porta és antiquat i, per sar-los en condicions, i si això no fos prou, el règim alimentari a raó de cinc pessetes per dia, tot comprès, farà la resta.

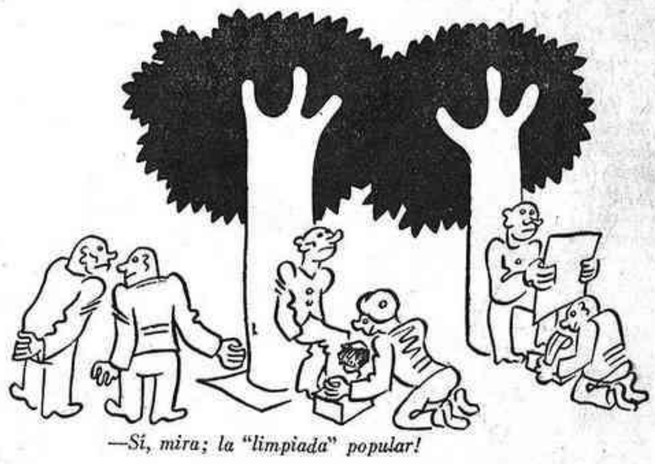

—Sí, mira; la "limpiada" popular!

ens hem ofert per elaborar el pla conduent a la una i l'altra cosa, constituïnt-nos en Comitè Desorganitzador i Desallotjador.

La primera d'aquestes tasques sembla que serà summament fàcil perquè es farà tota sola. Caiarà, només, encarregar-se de la venda dels 5.000 llits, 5.000 matalassos i 5.000 coixins comprats quatre dies abans.

Ara, el desallotjament dels allotjats en les cases particulars ja serà cosa que necessitarà d'una tècnica i d'una tàctica. I és aquesta tècnica i aquesta tàctica que ha estat encomanada al Comitè de Desallotjament.

Per aconseguir el desallotjament dels allotjats hi ha diversos procediments. Les cases que tinguin ràdio poden engegar-les des de les set del matí fins a les dotze de la nit.

Un altre procediment, al qual podrà ajudar la mateixa ràdio, si encara la tenen, serà el canvi sobtat de pis.

Es també de molta eficàcia el tancar portes i balcons i dedicar-se a la indústria de fregir peix. Si us molesta el soroll de peix fregit, la crema de sofrins produirà un efecte semblant. No és molt aconsellable, en canvi, deixar l'aixeta del gas oberta a causa del comptador, i sobretot del cobrador.

La infecció de les aigües és també, de vegades, eficaç, però s'ha d'anar amb compte a causa dels fenòmens d'immunitat que de vegades s'observen.

El servei clàssic del fum de sabatots es pot provar, però no és garantit, perquè hi ha forasters que ni amb fum de sabatots no marxen. El procediment de l'escombra

El nom fa la cosa

Després de la unificació dels partits Comunista, Unió Socialista, Català Proletari i Socialista Obrer, s'han unificat també els òrgans en la premsa de dos d'aquests partits. L'un es deia "Justícia Social"; l'altre, "Octubre".

El nou setmanari nascut d'aquesta fusió es titula: "Justícia Octubre Social".

Tal com sona.

Han quedat sortosament eliminades, doncs, totes les possibilitats de disputes i renyines entre els defensors dels respectius títols. Com que es preveu que la unificació serà ampliada i hi entraran també els redactors de "La Batalla", "Front" i fins potser "Estat Català" està acordat ja des d'ara el títol del futur setmanari unificat. Es dirà: "Justícia Octubre Social La Front Estat Batalla Català".

Es un títol curt, però que diu bé el que vol significar.

Aquest número ha passat per la censura

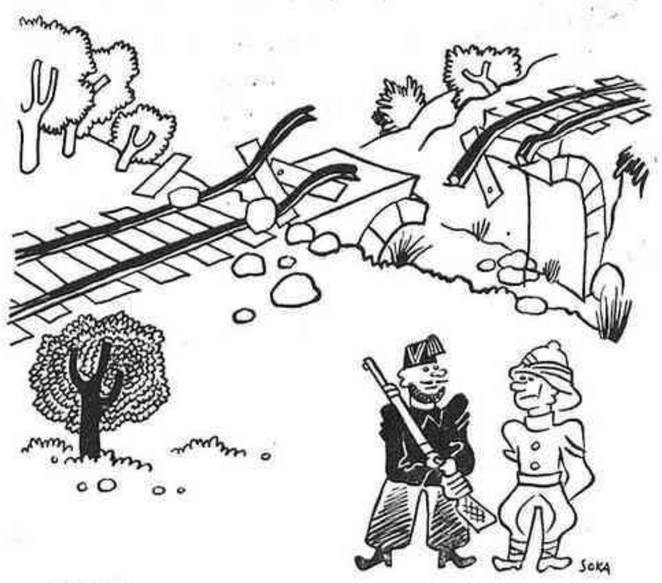

ABISSINIA, 1936
—Per cada pont que destrueixen matem dos o tres cents indígenes...
—Així aviat els haureu civilitzat!

(c) Ministerio de Cultura 2006

Miracles

Un cactus... com un cabàs

"El Siglo Futuro" del dia 8 d'aquest mes va publicar la fotografia que tenim l'honor de reproduir, acompanyada del següent text:

Nuestros lectores verán en este número la fotografía de un cactus que, plantado hace un año, se hallaba el día de la Santa Cruz del año actual en la forma que la foto describe, de cruz perfectísima, y extrañamente desarrollado.

Se da la circunstancia de que la persona que lo plantó, la señorita Anita Gras, hija de un actuario del Juzgado, don Pedro Gras, ya fallecido, se ha distinguido por su devoción al Santo Crucifijo, recogiendo los que al implantarse la República fueron retirados de las escuelas, y llevado al Matadero público.

La señorita Gras procuraba también que todos los años se le hiciese alguna fiesta, en el día de la Santa Cruz, a la que se levantaba en Novelda, en el lugar llamado Paso de los Dolores; Cruz que fué derribada al triunfar el Frente Popular, así como otra de cemento que en sustitución de aquélla se hizo a expensas de la madre de nuestro querido correligionario el jefe comarcal tradicionalista, don Gaspar Azorín Abad. Que en casa de persona tan devota de la Santa Cruz se haya un cactus desarrollado en un año con la rapidez y en la forma espontánea de cruz que se ve en la fotografía, podrá ser un hecho natural, pero encierra no poco de maravilloso, y como a tal acuden a verlo innumerables personas de Novelda y de los pueblos vecinos.

Por cierto, que uno de estos días ha muerto en Novelda uno de los incendiarios del convento de Orito; y ha muerto gritando continuamente: "¡Que me quemo! ¡Que me quemo!" Otro está también muy enfermo. Casualidades son éstas y maravillas que no dejan de tener su misterio.

Hi han coses impossibles de millorar. Per tant, deixem el text d'"El Siglo Futuro" tal com ve després de fer constar, humilment, que EL BE NEGRE no ha fet mai res tan bo.

Diguem, com ells, que *casualidades son éstas y maravillas que no dejan de tener su misterio.*

MERCAT D'OCASIONS
Compra-Venda-Canvi de mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIO
Corts, 414 - Tel. 30422

amb el cor a la mà

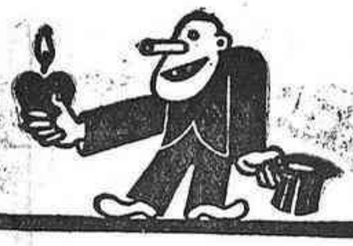

EL TITOL DE LES NOVES "DAMAS ROJAS"

"Renovación" de dissabte publicava, enquadrat i amb un altre quadret tot censurat al costat, el següent:

"Renovación" rinde público testimonio de gratitud, de afecto y de admiración, a las correligionarias que, con su actitud decidida, entusiasta y viril, saben ocupar puestos de vanguardia en la lucha que sostenemos, por España y por la República, en este tiempo de cobardías.

He aquí los nombres de esas valientes:

María Pujol.
Micaela Benito.
Mercedes Yus.
Vicenta Gracia.
María Anadalmay.
Anita Drudis.
Dolores Rovira.
Teresa Ubiergo.
María Terol.

Està molt bé que l'òrgan radical admiri *esas valientes*, però si no els pot donar ja el títol de "damas rojas", trobem poc galant que les presenti com uns fenòmens de virilitat.

La virilitat femenina té un nom en l'idioma de "Renovación", i no pas gaire honic.

A la millor el diari radical el posava com un títol d'honor en la part treta per la censura.

⁂

INFLUENCIES DE LA VOLTA A FRANÇA

—He tingut una punxada aquí...
—Quants minuts heu perdut?

⁂

UNA POETESSA COM UNA CASA

La "Biblioteca Nueva" de Madrid ha publicat un llibre de poemes d'una benaventurada Josefina Peña, que recomanem sense reserves als nostres lectors.

Es titula "Intimo" (poemas inconfesables), i l'autora, desitjant obrir-nos els ulls, ja ens fa saber, en el pròleg, el perquè d'aquesta denominació. Diu: *Llamo inconfesables estos poemas porque así juzgan los espíritus vulgares los temas que yo toco en estas páginas.*

Encara que el nostre setmanari sigui un setmanari seriós i poc donat a produir excitacions malsanes als seus lectors, no ens podem estar de publicar un d'aquests poemes inconfessables que, com veuran, és tot un poema:

AZUL Y ROJO

¿Qué aguardas... di?...
¿Temes acaso
penetrar en la selva?
No temas,
En el bosque
fragante
a que te invito
no hay fieras.
. . . . . .
Las únicas serpientes,
mis brazos
y mis piernas.

I no en publiquem cap més perquè EL BE NEGRE va a totes les cases. (Almenys això és el que voldríem.)

Ritmes Olímpics

El cant de cent veus, en choral flamejant i solemne,
proclami, Trabal, la grandesa cent voltes augusta
del gest vencedor que el teu braç i el teu cor i el teu nervi
teixien damunt de l'escèptic esguard dels profetes...
Salut, diputat! Vencedor de les proves amargues,
alat campió del trapezi i la corda i l'estira-
i-afluixa, gegant de l'esport del fer fort i embolica...
Un so de tabals triomfals el teu nom repeteixi
en himne de joia i de llum, de combat i victòria:
Trabal al tabal triomfal i Trabal a la gorja
sonora de cent cantadors de l'alada família...
Qui hi ha que, com tu, dugui l'aigua al molí que convingui?
Qui hi ha que, com tu, digui avui el revés que ahir deia
i guanyi llorers i s'endugui victòries solemnes
i es faci senyor i major dels que ahir el repudiaven?
Qui hi ha que, com tu, tingui el do de l'augusta conquista
de grans novel.listes de cercle, de farsa i quimera,
forjats i trempats en fornals que fan l'ànima pura?
Qui hi ha de prou fort en el món per convèncer i endur-se'n
un sord malfiat que es distreu escrivint una història
i cerca d'aprendre en l'exemple que tu li ofereixes
un art de més força que el seu per dir blanc del que és negre?
Salut, gran Trabal! Tres ministres de França t'esperen
armats de raspalls, per dar llustre a les teves sabates.
Un cor d'avions triomfals et fa escorta solemne
i el Negus mateix sent l'orgull de portar-te el paraigua...
L'humil et venera i el gran s'enxiqueix quan tu passes.
El fort tornes feble, i el feble, formiga invisible
que clama tothora la teva esperada clemència.
La força del món, tot l'esport, el teu puny la domina;
tu mous el filatge invisible que els pobles governa,
tu poses al front dels governs les olímpiques banyes
i ets àrbitre insigne de mil clatellades futures...
Fusells i canons són joguines d'infant als teus braços,
la falç i el martell per a tu són cullera i forquilla (1).
De tots els camins de la mar, de la terra i de l'aire
acuden atletes atrets per la teva proclama.
Hi ha negres i grocs i vermells i color xocolata;
algun n'hi ha de blanc, fins i tot, que més d'un ho assegura.
Hi haurà fins brunets i castanys si és que tu t'ho proposes.
Salut, oh Trabal triomfal que la terra domines!
Els bronzes del món tots sospiren la forja que els doni
la forma immortal del teu bust, que és l'enveja dels homes,
i els marbres deleixen per ésser la làpida augusta
que digui i proclami la teva grandesa en els segles:
"Olímpicament va passar. Primer fou la maroma,
després va passar per damunt dels cadàvers risibles
de cent governants, ramaders i ramades alhora...
Cinc mesos després de tinguda la testa en capella
fou l'amo del món. Aquí jeu amb la seva grandesa..."

(1) Consti que en això no hi ha segona intenció.

EL LLATI VE DEL CATALA

No fa molts dies, per terres de Castella es celebrà una conferència pública sobre política.

Alguns assistents es van començar a molestar perquè el conferenciant tenia predilecció en esmentar sovint textos de clàssics llatins. Un dels assistents el va interrompre:

—Menos latín y màs ruso.

L'orador quedà desorientat.

Aleshores un diputat gallec molt irònic va fer com si participés en la protesta i exclamà:

—*Res, non verba.*

L'interruptor primer es va commoure. I agraït, afegí:

—*Tiene razón el catalán. Así se habla.*

REPRESALIES

En la terrassa d'un cafè, des de fa molta estona un parroquià està observant tothom qui passa.

Es que li manca un company per a fer conversa.

Finalment veu un amic; el crida i l'altre, sorprès, li pregunta:

—Però, tu et dones el luxe de prendre cafè?

Reservadament li confessa:

—Sí, mira, no me'n puc desvesar. El que faig ara, és estar-hi més estona i beure més aigua.

L'amic també explica:

—Jo, d'ençà que els barbers han apujat els preus, gasto "crecepelo", i així, cada vegada que hi vaig els dono una feinada.

⁂

A VALENCIA

—Això d'aquí no ha estat res. A Barcelona hi ha un tal Miliu que l'assalta cada dia, la ràdio.

⁂

ELS AVIADORS FILIPINS, REBUTS AMB ELS PEUS A LA GALLEDA

Dissabte arribaren a Barcelona els aviadors filipins Calvo i Arnàiz, en el seu raid Manila-Madrid.

Anaren a esperar-los, és clar, les autoritats. Però com que ells venien per Marsella, sortiren segons l'hora francesa, hora d'estiu, i arribaren una hora abans al Prat, quan encara no hi havia ningú. L'avió aterrà, baixaren ells a terra i un oficial corregué a trobar-los:

—*¿Qué hacen ustedes aquí? ¿No saben que no pueden aterrizar en este campo? ¿Quiénes son ustedes?*

—*Calvo y Arnáiz.*

—*Hombre, haberlo dicho antes. Pues, miren, todavía no han llegado las autoridades. Pasen, pasen.*

Els fèu entrar a la caseta i els va fer sentar perquè esperessin els que anaven a esperar-los.

De sobte els avisa. Ja vénen!

I els aviadors pugen a l'avioneta, s'aixequen, donen una volta al camp i tornen a aterrar.

Però l'alcalde accidental, senyor Ventós, havia sentit explicar el que havia passat i, amb la precipitació del cas, veu un xicot amb jaqueta de pell, se li posa al davant, s'inclina, li allarga la mà i amb aquella veu de tenor tan seva, li dóna la benvinguda en nom de la ciutat en un discurs ple de flors i violes.

El seu interlocutor prou volia parlar, però no hi havia manera, fins que l'aterratge d'un avió i uns aplaudiments li feren aixecar el cap.

—Ah, però, v...

—No, senyor Ventós; jo sóc Martínez Tomàs, redactor de "La Vanguardia".

El senyor Ventós va córrer aleshores cap als nou revinguts a repetir-los el discurs que acabava d'assajar amb tant d'èxit, i els féu servir un vi d'honor.

I després els invità a dinar a la Font del Lleó, amb les altres autoritats que no havien pogut anar a rebre'ls.

Però, amb tot això, el retard d'una hora, etc., etc., havia passat el temps i es trobaren que no en tenien per fer-ho tot i marxar a l'hora per arribar a là que a Madrid eren esperats.

I aleshores anaren a dinar a la Casa del Mar, mentre a la Font del Lleó se celebrava un altre dinar a honor seu.

Els aviadors filipins estaven meravellats de tant d'imprevist en una sola etapa i en tan poca estona. Per això deien al redactor de "La Humanitat" que era la rebuda que els havia agradat més de tot el viatge.

Ara que, oficialment, tot va anar com una seda.

EN TORESKY, IMPERIALISTA

Llegim i retallem:

Sr. Sànchez Cordovès, Director de Ràdio Barcelona. Ciutat.

Distingit senyor i amic:

Em plau comunicar-li que el nostre delegat a Manila, senyor Florencí González Díez, en la seva darrera comunicació ens diu, entre altres coses relacionades amb la propaganda de la nostra ciutat, que les audicions de Ràdio Barcelona de les onze de la nit se senten perfectament en aquella capital.

Mare de Déu Santíssima!, ni a le Filipines no es pot viure tranquil!

Aquesta carta, en el diari que la vàrem llegir, acabava amb una N. de la R. que deia:

Sabem que la Direcció de Ràdio Barcelona té en estudi l'organització d'unes emissiones dedicades a les illes Filipines.

Des dels darrers terratrèmols, el pànic, a Manila, no havia estat tan gran.

OBRERISME IGNORAT

Es una vil maniobra, específicament burgesa, el que succeeix amb les activitats sindicals. Els diaris esmenten molt els sindicats socialistes, anarquistes i comunistes. En canvi, silencien tendenciosament altres activitats pel sol fet d'ésser obra de sindicats no comptats en la classificació que hem acabat de fer.

"El Matí", de la independència del qual ningú no dubtarà, dóna un exemple a totes les empreses periodístiques i a tot el personal que hi és adscrit amb la publicació d'una nota que va veure la llum pública el dia 28 de juny.

Es tracta d'una gasetilla pregada —els nostres lectors saben que tots els escrits que publica el religiós diari són convenientment pregats— de la U. D. A. S. P., la qual diu així:

Entre altres millores importants, la Unió de Dependents d'Acció Social Popular ha aconseguit que a l'Ametlla de Merola els dependents gaudeixin de festa sencera els dies de festa de precepte, ultra les festes oficials. Les altres festes treballaran només dues hores i mitja.

En honor a la justícia nosaltres tampoc no podíem silenciar aquesta brillant victòria sindical.

La nota continua i més vibrant que mai es gira vers els patrons i els diu amb autoritat, ben alt i ben clar perquè els dependents ho sàpiguen:

Patrons catòlics! Tanqueu els vostres establiments els dies de festa de precepte; no descompteu cap jornal als vostres treballadors,

La nota no acaba aquí; hi ha una altra ratlla a continuació que diu:

...ni feu recuperar les hores.

Aquests dependents catòlics coneixen els patrons catòlics com ningú.

⁂

Per altra banda, en canvi, la Confederació Gremial Catalana ha demostrat ésser un fracàs. Té una secció titulada: *Mutualitats contra accidents del treball i malalties obreres i patronals.*

I ja veieu quina epidèmia.

RESTAURANT GLACIER
Avui i cada dia
SOPA COSTES DE GARRAF I POLLASTRO ALLO SPIEDO
Rambla del Mig, 19
Plaça Maciâ, 3
Telèfon 22503

Ciutadà elegant i econòmic, el vostre sastre i camiser no pot ésser altre que la
Casa Bastida
Passeig de Gràcia, 18
Gran Basar de Sastreria i Camiseria Sistema Nord-Americà

Allí trobareu el vostre vestit i la vostra camisa amb totes les comoditats de preus. Ni liquidacions ni rebaixes de preus no poden res amb nosaltres. Solament els 55 anys d'experiència comercial permeten de fer el que fa la Casa Bastida.

EN SASTRERIA TENIM:
100.000 vestits confeccionats, patén, des de 15 pessetes.
100.000 vestits confeccionats, llaneta, en gustos moderns, tall anglès, a 40, 50, 60 i 75 ptes. el més superiors.
100.000 pantalons confeccionats, des de 5 pessetes, i classes més superiors a 8, 10 i 15 pessetes.
Amb un petit suplement li podem fer el vestit a la mida, com també, si li precisa, tenim una secció que ens permet lliurar-li a la tarda el vestit encarregat al matí.

EN CAMISERIA TENIM:
100.000 camises de gran estil, a 4'95.
100.000 camises de diferents qualitats, en zefirs, popelins i rayons, a 6, 8 i 10 pessetes les més superiors.
Fem camises des de 8 pessetes, i de rayon des de 12 pessetes.
Per bé que estem situats al Passeig de Gràcia, som la casa més barata de Barcelona.
Obsequiem tots els compradors amb diferents regals i segells de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvi.

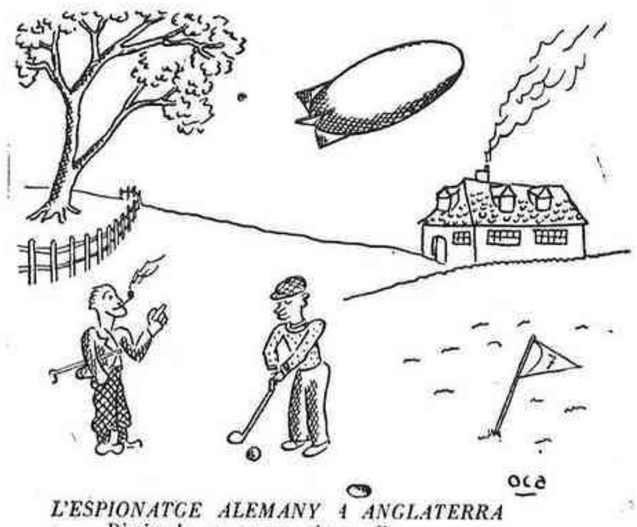

L'ESPIONATGE ALEMANY A ANGLATERRA
—Dissimula, tu, que ve el zeppelin.

"Uno del Comité". — No us hi feu masses ilusions.

Quimet.—Magnífiques ovelles!

Oliva. — Tot és possible.

Enriqueta K. — I a vostè qui la presenta?

Xoc. — Un altre dia, germà.

R. R. R. — Serà millor que aneu a l'Olimpíada Popular.

Totó. — Sí, bé, vaja, gràcies de totes maneres.

Calet. — Un dia o altre servirà.

Galés. — Ai!... si fóssiu el bo!

ARQUES "SOLER"
d'un sol BLOC MASSIS AMB BLINDATJE (patentat)
Imperforables amb el SOPLET
FÀBRICA: DESPATX: ALDANA, 3 Barcelona. Tel. 31853
SALÓ D'EXPOSICIÓ: ALDANA, 5 (Teatre Circ Olympia)

(c) Ministerio de Cultura 2006

El Be a les fosques

LES ESTRENES

"Nevada" és el títol d'una pel·lícula de l'Oest que es projecta al cèntric Coliseum. Com que la cinta és de l'Oest, no és necessari que expliquem l'argument. L'heroi, com sempre, és un noi molt bo que de primer sembla dolent, però després que ha estossinat els dolents autèntics, és quan tothom àdhuc els antics enemics, el troben bo.

Aquests films en sonor són una delícia. Durant tota l'estona no sentiu més que el mugit dels braus i el galop dels cavalls. Al final, però, hi ha un espetec de trets que maten la monotonia.

PUBLI CINEMA

Passeig de Gràcia, 57
Telèfon número 7868

Sessió contínua 3 tarda a 1 matinada
Seient 1 pesseta

Reportatges d'actualitat Mundial
Segons visió

UFA Exclusiu-ECLAIR JOURNAL Exclusiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els dilluns canvis de programa

⁂

"Cogido en la trampa" era el segon film del programa. Segons un anunci és: "un film que reúne todos los atractivos para interesar, cautivar y entretener." En efecte, els reuneix, però tants atractius perjudiquen.

De moment, direm que l'acció passa a Mèxic. Que hi ha uns assassinats i que de bon principi el bo, es manté bo, el dolent com a tal i el detectiu també igual.

En resum, l'únic que resulta "cogido en la trampa" és l'espectador.

⁂

Si Gastó A. Màntua anà la setmana passada al Capitol, tingué segurament una forta enrabiada. Els americans, en efecte — no sabem perquè ha d'ésser en efecte, però es diu així— l'han plagiat! Més ben dit, han plagiat el seu procediment de plagi, i com que han plagiat el seu procediment, és evident que l'han plagiat a ell.

"L'home de les dues cares" és un film molt ben fet i molt ben interpretat (però això no té res a veure amb el senyor Gastó A. Màntua), en el qual Edward Robinson, que hi fa d'actor, copia un truc *provat* com el senyor Màntua es complau en dir, d'una altra comèdia que es diu "La núvia del regiment", o cosa així. I gràcies a això pot matar el traïdor. No es pot dir, doncs, que sigui un truc que no mata. Ara, que com passa amb els del senyor Màntua, també li descobreixen, només que se suposa en el film que Edward Robinson va a la presó, i el senyor Màntua no. De les dues cares, la cara és de Robinson, i la creu de la perilla.

"Parias del Ensueño" (cal dir-ho en castellà), és el film de compliment com diu el senyor Pic i Pon, és un drama que ensenya a no estudiar la carrera d'enginyer, perqué és la carrera del sense feina i per treballar de sense feina no cal estudiar. També, però, indica el remei per trobar que és robar uns bitllets de banc posats expressament damunt d'una taula per comprar-ne vestits per a la muller, perquè aquesta el deixi i se'n vagi a lluir pels escenaris.

Una novella d'amor d'aquelles en les quals tots dos se sacrifiquen tant per l'altre, que l'autor no sabria com acabar-les si no hi posés una criatura pel mig. Es pot dir, doncs, que és un film de pàries i màries.

⁂

A "La Vanguardia" del dia 7, en una crítica del senyor Alberto Gracian, deia:

Ayer volvieron a hacer su aparición en el blanco rectángulo del Coliseum, los alegres vaqueros del Oeste, en una cinta magníficamente realizada, titulada "Nevada", y en la que el papel principal está desempeñado por el notable caballista Zane Grey.

El *caballista* serà, si ho diu el crític, el novel·lista Zane Grey, autor del llibre. Però no hi ha dubte que el cavall és el senyor Gracian.

No refets encara d'aquesta trista constatació, llegim a L'Instant" d'avui fa vuit dies:

Entrada la calor, es veu que el Coliseum el que vol és estrenar, sigui com sigui.

Ara projecten un doble programa Paramount insospitat: "Nevada", amb Zane Grey de protagonista, i cavalls i bestiar com a comèdia dramàtica típica de l'Oest.

Pobre Zane Grey! Els nostres crítics no han pogut resistir els efectes de la "Nevada" amb motiu de la calor.

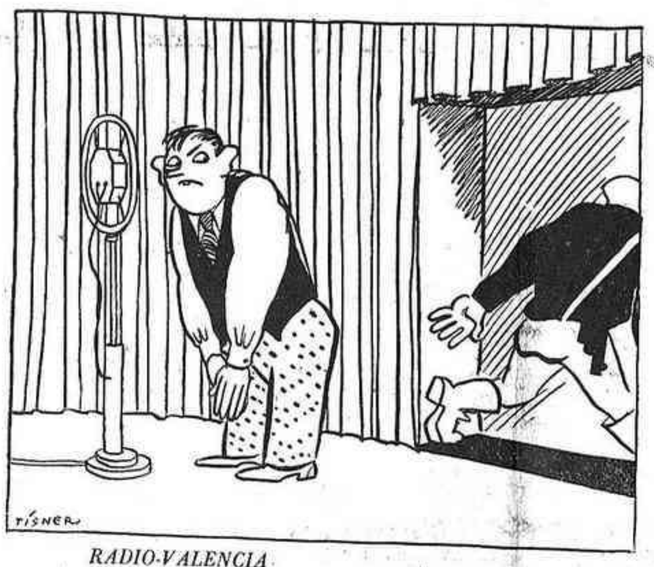

RADIO-VALENCIA
—Acaben d'escoltar un concert de Brahms.

COTITZACIONS

O. P. (Ptes.)	250.000
O. P. Francs). . . .	600.000
O. P. (Paper)	3.10
Ferrocarrils d'Ibèria .	?????
Ferrocarril Addis-Abeba .	2.15

Tot l'interès dels rotlles està condensat en els O. P., tant del país com estrangers. El cas d'aquesta emissió és el cas clavat d'aquell èxit que sorprenia la mateixa empresa. Les cotitzacions assolides amb diner són elevadíssimes, el mateix en francs que en pessetes. Quant al valor paper, encara no podem dir gran cosa; no fos cas que a darrera hora acabéssim fent el paper de Simon de l'oncle!

Els ferros passen una mala tongada. Els Ferrocarrils d'Ibèria tenen al damunt una amenaça de vaga que no els deixa assossegar. Els antics accionistes del Ferrocarril d'Addis-Abeba, en canvi, de l'amenaça han passat als fets i l'han deixat pitjor que el tren de Mollet a Caldes.

Restaurant EUZKADI

Proveu els famosos coberts d'estiu. 7 pts.

CERVESES-COCKTAILS
CAFE - BAR

Una hora i mitja de film amateur

A l'estatge del Foment de les Arts Decoratives, vulgarment Cúpula del Coliseum, divendres passat tingué lloc una sessió composta de dues pel·lícules terrassenques i d'un repartiment de premis.

El programa anunciava que la sessió tindria lloc a la terrassa— de la Cúpula, s'entén—però, segons digué el secretari del F. A. D., per excés de condicions atmosfèriques es va desistir. El temps li va donar la raó. Efectivament, el mal temps fou excessiu.

El primer film fou "La volta al món". La coneguda pel·lícula de F. Argemir, que es conserva molt bé.

L'altra pel·lícula que es projectava per primera vegada públicament era "De l'aula a la taula". Com que dura una hora i mitja, els autors són tres, Josep Donadeu, Josep Girona i Evarist Moliné.

El film és comprensiblement pesat. Es evident que l'anècdota és aprofitable, però això no significa que s'hagi aprofitat. Està clar que els autors són bons, però no vol dir això que no sèmblin dolents.

La pel·lícula té un munt de brossa esgarrifós si s'hagués deixat únicament l'os, és segur que no hauria estat l'os que tothom va haver de rosegar. Els rètols són confusionaris, perquè són, entre altres motius, objectius, subjectius, admiratius, comparatius, expositius i excessius.

Els primers metres són imperdonables; primer de tot surt el "produceur" o cavall blanc, després l'autor i el fotògraf. Al final no hi ha cap dels tres que s'atreveixi a donar la cara.

Acabat el film, va començar entre la Junta i els premiats un diàleg consistent en un repartiment de premis i frases amables.

El senyor Amadeu Real establí una línia més que regular del seu lloc a la taula de les copes. En canvi el senyor Joan Serra es negà a fer el viatge.

Amb aquest motiu, no fóra res d'estrany que es formés una nova entitat.

Els èxits del cinema "nacional" Política d'atracció

S'ha celebrat el cinema Catalunya la "Semana del Cinema Nacional". Organitzada pel Cinema Catalunya? No; organitzada per uns organitzadors de balls de revetlla i altres coses benèfiques i productives, uns senyors que usaren el nom de periodistes coneguts per acostar-se a l'empresa. I naturalment, amb el nom dels periodistes aconseguiren una notable rebaixa en el lloguer del local i dels films.

Els periodistes, però, que sabien de què es tractava, es negaren a col·laborar i, aleshores, els organitzadors digueren al senyor Verdaguer, el vell cinematografista, que li aconseguirien la Medalla de la Ciutat, i obtingueren el local gratis. I organitzaren un homenatge al degà dels periodistes cinematogràfics senyor Freixes Sauri, que consistí en lliurar-li una ploma d'or, i aconseguiren novament la simpatia, almenys formulària, de la Premsa.

I així vingué el dia de la inauguració de la "Semana", però la ploma d'or no estava acabada i prometeren que anirien a portar-la el dissabte a la tarda al domicili del senyor Freixes.

El senyor Freixes, és clar, va voler rebre com calia, uns senyors que us porten una ploma—i d'or—, i va comprar dolços, i xampany, i havans, i guarní la taula, i esperà, i tocaren les tres, i les quatre, i les cinc, i les sis, i les set, i les vuit, i les nou, i les deu, i les onze, i les dotze, i ja era diumenge. La ploma, encara que d'or, havia volat, com els senyors Benito, Punyet, doctora Campanyà i altres comparses. En canvi, però, el senyor Verdaguer tampoc no obtenia la Medalla de la Ciutat.

Tot plegat, una nova manera de fer produir el cinema "nacional" sense exposar-hi diners.

RADIO BE

PROGRAMA DE DISSABTE DE LA SETMANA PASSADA

A les 9,25. Aquí Ràdio Be: connectem amb Unión Ràdio, de València.

A les 10. Ací, Ràdio Valènsia, paren vostès l'orella, amics, que van a oir "Los Bohemios".

A les 10.05. "Alla-a-a-a en la profun-do del alma boh-e-e mia..."

A les 10,10. Rrrrrrc, raccc, cruc, crac, catacrac, plaf, pluf.

A les 10.15. *Aquí, Radio Valencia; van ustedes a oir la proclamación del Fascismo en España. Ya la han oído.*

A les 10.16. Rrrrrr, rrrrr, rrrrrr. (Això són els feixistes escales avall, baixant els graons de quatre en quatre.)

A les 10.17. Fi de la incautació de l'emissora per les *aguerridas huestes* de la *Falange Española.*

A les 10.20. Retransmissió des de totes les Catedrals d'Espanya dels Te-deums que s'hi estaven celebrant, en acció de gràcies, amb motiu de la implantació del feixisme.

A les 11. "La cucaracha".

A les 12. Fi de l'emissió, bona nit tinguin i dispensin; potser un altre dia sortirà millor.

A les 12.05. Ah!, tornem a obrir una mica per tocar l'Himne d'EL BE! Amb l'emoció ens n'havíem descuidat.

⁂

El conte del dia

per J. Miflàs-Raurell

EL PINYOL DE CIRERA

(Rondalla japonesa)

Això s'esdevingué en un poble del Japó on el sol apareixia tots els matins i la lluna durant totes les nits encalmades. Era un poble petit, voltat de cirerers, a l'ombra dels quals les dones s'entretenien a fer-se els peus menuts tot ficant-los dins d'unes sabates de fusta perfumada força més petites que no pas els seus peus. Entre aquestes dones n'hi havia una de jove, que portava un batí blau cel i que es ventava amb una gràcia aèria, com de palmera blincadissa. Tenia divuit anys i el seu pare feia el contraban de cues de cirera. A casa de Xein-Pikung, car aquest era el seu nom, sovint entre pare i filla s'escoltaven converses com aquesta:

—Xein-Pikung!

—Dieu, pare.

—Xein-Pikung, trobo que no creixes ni un dit i el teu cos és curt com un "hai-kai" d'en Katatsin-Xeliekin.

—Pare, per què em dieu això? — interrogava, plorosa, Xein-Pikung.

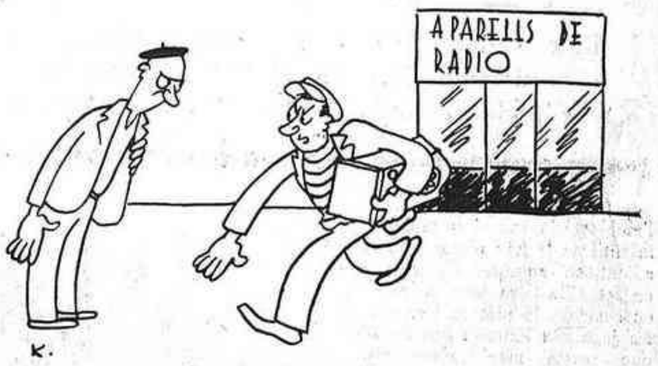

—On vas amb la ràdio?
—Psst! Me n'acabo d'incautar.

I llavors el pare es menjava un ocell sagrat fet a la brasa i un cop se l'havia crospit es feia l'"hara-kiri" a fi de poder-se'l tornar a menjar. Era un pare ben excèntric, com veieu.

Com podeu deduir eren feliços i res no entelava aquesta felicitat oriental. Però, heus ací que un bon dia, en aixecar-se del seu llit de plomes de cigonya, Xein-Pikung va sentir-se com assedegada de suc de cirera. I d'un bot se'n va anar a la taula del menjador, abastà la fruitera i s'omplí tota la boca de fruita diminuta ensems que vermella i rodona. Era tanta la fe que posava en les seves dentellades, que no s'adonà, fins que el tingué a la boca, d'un paperet blanc i petit que era escrit amb tinta blava. Se'l tragué de la boca i el llegí. Deia així:

"Xein-Pikung: en les hores de somni, quan les aigües del riu són d'argent com el meu cinyell i els ocells tenen les plomes totes multicolors i ben agençades, com plomes d'ocell de paravent, jo et recordo i sento l'escalf del teu alè i el fresseig dels teus dits filant el lli. Si mai el teu cor obre les portes de bat a bat, accepta-hi el meu amor, arreconant-lo on sigui, mentre sigui vora teu, Xein-Pikung estimada..."

Quan acabà de llegir això la nostra japoneseta restà tota entristida i una cirera sense pinyol li pujà a cada galta. Avançà unes passes i anà a mirallar-se. Certament, amb el rubor encirerador a les galtes era més bella que les nimfes d'or del temple dels déus. Somrigué i el mirall li tornà amablement i somrés.

Era feliç! Ell l'estimava! Acabava de tastar l'amor i la carta de l'amat, la qual anava paladejant com un sucre fi, ara amb plena consciència del que feia, no pas com abans, que s'havia trobat paladejant un amor caligràfic i apassionat entremig de l'àcida dolçor de les cireres...

De baix el jardí en pujà un perfum de nards notabilíssim. Després del perfum de nards pujà també el valent pare de Xein-Pikung a constatar, com cada dia a aquella mateixa hora, si les sabates ja li eren ben petites. L'atzar volgué jugar una mala passada a la pobrissona Xein-Pikung, car el seu pare s'adonà del paperet blanc de les frases amoroses que jeia damunt d'una catifa més japonesa que en Joan Sucs.

—Els déus han volgut—oh, flor de poniol!—, que el teu pare conegués els teus secrets.

I agafant la carta la llegí de dalt a baix, tot fent uns esbufecs de dragó imperial que feren tremir totes les flors dels tellers del parc públic d'aquell poble de les voreres del riu.

Xein-Pikung acotà el cap mostrant un clatell blanc com un got de llet i un pentinat untuós, d'un negre d'esmalt, traspassat per unes agulles llargues, com pinces de menjar arròs.

El seu pare, brandant els braços dintre les amples mànegues moradenques, anava gemegant amb un plany com de rat penat apedregat:

—Xein-Pikung, aquesta carta m'ha omplert els ulls de llàgrimes i el cor d'ombres negres. Tu, estimar sense el meu consentiment!... Tu!...

—Pare, pare! — sanglotava la dolça Xein-Pikung cada vegada més agenollada als peus del seu pare.

S'havia anat fent fosc. El sol esdevingué de tonalitats turquesa i les primeres estrelles espurnejaren damunt del cobrellit d'aquella nit primaveral. Al lluny, els cirerers, protagonistes de la gran tragèdia, tenien tota la seva fruita vermella de vergonya. No n'hi havia per menys.

(*Es una paròdia* BE NEGRE.)

⁂

La setmana vinent: Paròdia de la "Setmana còmica", per Joaquim Montero.

EL BE... LASQUES

"LA SYRA"

Es la sala d'exposicions més petita de Barcelona.

Els dies que hi ha un expositor autènticament notable, el públic no hi cap i ha de fer cua. Afortunadament — entengui's en èl sentit de comoditat del mot — això no passa gaire sovint. De tots els expositors de la casa el que porta un contingent de públic més nombrós és en Grau Sala, el qual, a còpia d'exposicions de pintures, guaixos i ventalls, ha aconseguit no passar quinze dies sense exhibir les seves sempre noucentistes a la vegada que recents produccions. En Grau Sala és com una mena de president honorari de les Galeries Syra i d'aquí que gairebé no se'n mogui en tot el dia. L'hi trobareu al matí, a l'hora de dinar, a l'hora d'anar a prendre el te, a l'hora de l'aperitiu i a l'hora de les patates amb mongetes tendres, que és una nova i elegant definició de l'hora de sopar. Hi ha gent que creu que en Grau Sala el tenen a dispesa en aquesta ripolinada saleta d'exposicions i que quan les portes de la botiga es tanquen per al públic, s'obren de bat a bat per a l'exjoveníssim pintor, i que hom li cuina una truiteta a la francesa i unes costelles a la brasa que hi canten els àngels. Però... no és pas això, ni són aquests un aclariments que, de moment, ens interessin, sinó el de deixar degudament consignat el resultat estadístic obtingut durant la passada temporada a les Galeries Syra.

Grau Sala, 10 admiradors per hora.

Olga Sacharoff, 9 admiradors per hora.

Miquel Villà, 5 admiradors per hora.

Tots els altres expositors, 2 admiradors per hora.

(*A excepció dels dies de pluja.*)

Olga Sacharoff ha trobat per a

Veient la senyora Adamuz, recordàvem aquells versos que ens havien bressolat en la infantesa: "¡Lindo país debe ser el de América, papá! ¿Te gustaría ir allá?" Ja ho crec que ens agradaria, sobretot mentre la senyora Adamuz sigui al Novetats, fent "Asia", de Lenormand!

⁂

"Asia" és una obra que ens agradaria veure-la. Ens ho va semblar veient la paròdia que en fan a Novetats. Ens imaginem el que deu ésser aquesta obra feta per una actriu que no sembli el gegant del Pi. I una companyia que se sàpiga els papers. I que després de saber-los els sàpiga interpretar.

⁂

Suposem que en el concurs de "la actriz preferida", de "Ya", que tan brillantment va guanyar l'eminentíssima Carmen Díaz, la senyora Adamuz devia obtenir una votació nodridíssima.

Suposar el contrari seria una ofensa per als llegidors de "Ya", que tan bé varen saber escollir.

⁂

Les estrenes que fan a Novetats tenen l'avantatge que quan no és dolenta la interpretació ho és l'obra.

Pocs dies abans de veure "Asia" vàrem tenir el gust, diguem-ne gust, d'assistir a l'estrena del "Romance de Lola Montes", de L. F. Ardavín.

L. F. Ardavín, amb una constància perfecta, digna de millor sort, cada vegada ho fa pitjor.

El "Romance de Lola Montes" és un romanso de cec, i consti que ho diem sense ànim d'ofendre els cecs, amb cada ripi com una casa de pagès i amb una pobresa de joc escènic com per anar a demanar caritat de tècnica teatral.

⁂

Ah!, la senyora Adamuz i companyia varen obtenir recentment la concessió del Teatre Espanyol, de Madrid!

Senyora Nicolau, no perdi les esperances!

⁂

Al Teatre Poliorama segueixen fent "La Plasmatòria" i "Morirse es un error".

Si el morir-se deixés d'ésser un error alguna vegada, seria en el moment d'anar a comprar una localitat per veure "La Plasmatòria".

⁂

A l'Espanyol els papirusos de Pepe Alba van fent de les seves. "El novio de la reina ha rellisca't", "Les chiques de hui", "Deixa'm la dona, Pepet" i "Pare vostè la burra, amic", que si no la fan, aquesta darrera, trobem que haurien de fer-la.

En lloc d'assaltar Ràdio València, aquests falangistes, no se'ls fa la boca aigua amb aquest programa?

Apa, homes; un cop de cap!

Maricel - Park

El Park d'Atraccions
més important d'Europa

Golf - Muntanyes russes - Bug-Avions
Automòbils elèctrics, etc.

El millor mirador de la mar, la ciutat i la muntanya

NOVES I ORIGINALS ATRACCIONS

Entrada al Park: 50 cts.

Anada i tornada amb el funicular i entrada al Park: UNA pta.

Obert cada dia tarda i nit

Frontón Novedades

Corts Catalanes, 638

Tots els dies tarda i nit grans partits a quinielas pels asos de la pala.

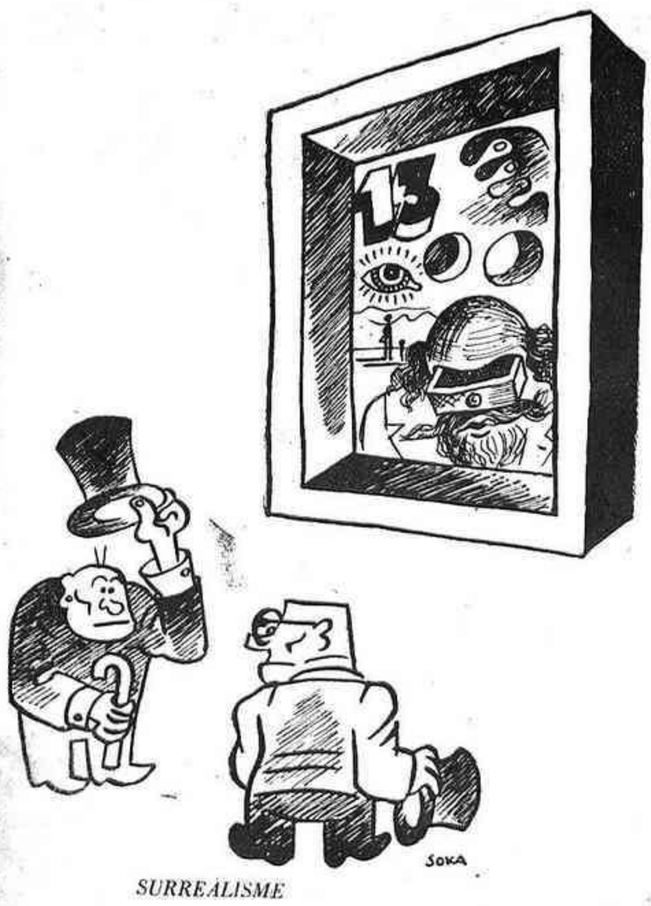

SURREALISME

—Vostè ho entén, això?
—Si, senyor!
—Dispensi; no volia ofendre'l!

(c) Ministerio de Cultura 2006

LA REGLA SUSPESA

TORNARA RAPIDAMENT I SENSE PERILL AMB

Perles FEMI

Unic producte d'acció segura per al fi que ha estat creat
REBUTGEU IMITACIONS QUE APROFITEN LA FAMA D'AQUEST CELEBRE PRODUCTE-VENDA A FARCIES.

l'ambient ingenu i completament infantil de la seva pintura, un marc adient en aquestes Galeries, car, de fet a la Syra hom no sap mai on comença la pintura i on acaben les joguines. Existeix una anècdota que revela magistralment aquest confusionisme fill de la venda simultània de pintura amb joguines i flascons per a perfum. Era una dama que havia adquirit una bicicleta per al seu menut i la bona senyora, seguint tradicions respectables, s'entretenia esgrimint les nobles armes del regateig:

—Dues-centes pessetes? Em sembla caríssima...

—Senyora, però observi que es queda una bicicleta excellent. Es una...

I aquí la intromissió de la dama, feta amb la més absoluta bona fe:

—Sí, ja ho he llegit al diari. Deu ésser una Olga Sacharoff.

Ben mirat, la Syra sempre ha donat la impressió — entre estival i casolana — d'una planta baixa per a prendre-hi el te o potser encara més d'una planta baixa per anar-hi a jugar unes partides de "bridge" amb unes quantes xicotes enverinades de modernitat.

A la Syra, la sensació del diminutiu arriba a convertir-se en una obsessió pel visitant. Són petites les sales, és petita la porta d'entrada, són petites les obres penjades, i, per tant, no cal estranyar-se que alguns futurs compradors, possiblement per no desentonar, facin unes ofertes tan summament petites:

—Per aquest Villà arribaria fins a dues-centes pessetes.

—Doctor Xirinacs, per l'amor de Déu! Vegi el gruix de pintura. A pes ja val molt més...

I escenes com aquesta cada dia i a cada moment.

Com és lògic i natural, a la Syra abunden més les compradores femenines. Aquestes s'hi troben millor, es consideren més identificades amb el to, amb el personal que regeix els destins de la casa, amb els bibelots i els objectes de níquel i de cristall que lluentegen a través del vidre de les vitrines — naturalment, diminutes.

Els senyors, en canvi, s'hi consideren desplaçats. Són molts els marits que, en arribar al vespre a casa i preguntar-los hi l'esposa si havien entrat a la Syra a veure determinada exposició, responen amb la més noble de les sinceritats:

—No he gosat. M'ha fet l'efecte que si hi entrava, em trobaria amb una exposició de suèters de llana.

LA VOLTA A FRANÇA

—D'això en dieu una cursa popular? Si no hi va ni un trist diputat!

Vaga de sotmesos

Roma, 12. — Entre les mil i una vagues declarades en el món sota la influència dels Fronts Populars, no podia faltar-hi la vaga del ram de sotmesos que acaba d'esclatar a Etiopia quan, tot just conquistada, encara no hi havia hagut temps d'implantar-hi els avantatges de la civilització feixista.

Els sotmesos han declarat una vaga totalment ilegal, ja que no han demanat permís, ni tan sols han presentat l'ofici corresponent ni se cap qui forma el comitè de vaga per poder-lo detenir.

Els vaguistes han comès diversos actes de sabotatge que, naturalment, han estat castigats. Es realment intolerable l'actitud de la S. de les N. que, després d'haver aixecat les sancions a Itàlia, permeti aquestes coses a Etiopia. — *Stefani.*

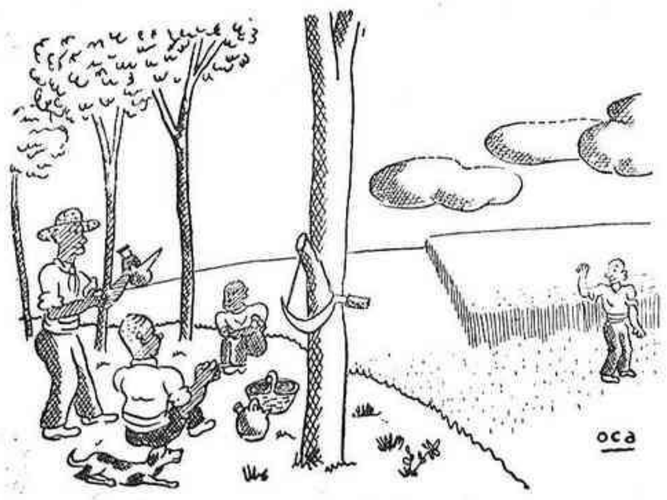

—On ho ha aprés això d'aixecar el puny?
—Es que es pensa que hi té el porró a dintre.

NOTICIES DE TOT EL MÓN

Montreux. — Itàlia encara no s'ha decidit a anar a Montreux ni a Locarno.

Tan bonic com és viatjar!

⁂

Roma. — Sembla que la feina de pacificació dels esperits a Etiopia ha quedat encallada.

Aquestes pluges, que ho enfanguen tot!...

⁂

Roma. — S'ha exagerat d'una manera ridícula l'emboscada de què foren víctimes uns quants italians.

S'ha arribat a dir que hi havia un general mort i tot.

Afortunadament, els morts *només* són capitans, tinents i altres de *menor quantia.*

⁂

París. — Els moviments socials a França estan en plena activitat.

Es nota molt moviment.

⁂

Avinyó. — A Avinyó hi ha vaga general.

Se'n beneficien els de Fiveller.

⁂

Jerusalem. — L'economia de Palestina està molt ressentida.

Els jueus també.

No es pot ésser excessivament sensible.

⁂

Ginebra. — De mica en mica es van aixecant les sancions.

Es veu que tenen mandra.

⁂

Canton. — Les tropes estan acantonades.

⁂

Munic. — S'ha declarat un incendi que ha destruït trenta-dues cases.

Devia fer molt *munic.*

⁂

Teheran. — S'ha registrat un terratrèmol a la província de Khoraschan.

Han estat tramesos al lloc del succés metges i material sanitari.

Trobem que hauria hagut d'anar-hi el doctor Corachan, per solidaritat.

⁂

Nova York. — Fa una calor fantàstica.

Els ciutadans americans es moren de tres en tres en senyal de protesta.

⁂

Londres. — Es rumoreja que el Negus anirà a Formentor.

Estem veient la Mediterrània convertida en una mar de llàgrimes.

⁂

Tòquio. — S'han pres mesures extremes contra els extremistes de l'Extrem Orient.

⁂

Viena. — Ha estat signat un conveni entre Austria i Alemanya.

Austria es compromet a no voler apoderar-se d'Alemanya.

⁂

Xanghai. — Tres nous generals de Canton s'han passat al Govern de Nanquin.

Es veu que van d'un *Canton* a l'altre.

⁂

Verdun. — S'està celebrant el vintè aniversari de la primera batalla de Verdun.

La segona s'ha de celebrar encara.

⁂

Addis-Abeba. — A conseqüència d'haver estat volats alguns ponts de poca alçària, els italians han efectuat diverses operacions de càstig en les quals han mort diversos centenars d'etiops.

Sempre hem tingut els italians per uns castigadors.

⁂

Rio Janeiro. — El darrer complot polític del Brasil ha estat sufocat.

El darrer, almenys, a l'hora que escrivim.

⁂

Belgrad. — El rei Boris de Bulgària, que es dirigeix de rigorós incògnit a prendre aigües, ha passat per aquesta capital.

L'aigua que deu prendre el rei Boris deu ésser aigua bòrica.

⁂

Ginebra. — El senyor Madariaga ha dimitit.

Ara, els delegats de tots els països hauran de sopar sols.

A Abissínia hi ha una traquil·litat que fa feredat!

⁂

Corren rumors que la medalla que han donat a Prieto és d'or de Moscou.

⁂

Alto les seques!, que el senyor Madariaga s'ha enfadat i se'n va!

⁂

No és veritat que es lliuressin permisos d'arma a elements dels Sindicats Lliures.

⁂

Ramon Sales és dels Lluïsos.

⁂

La vaga de transports? Aquesta sí que vindrà rodada!

⁂

Salvador Dalí participa a la Volta a França.

⁂

Corre d'incògnit.

⁂

Porta un gersei de cirrus stratus.

⁂

Mitges de nata, pantalons de sirena i sabates de llum de ganxo.

⁂

Va dalt d'un camell, raça Prat, amb frens a les quatre rodes.

⁂

Davant d'aquesta competència, monsieur Desgrange s'ha retirat.

⁂

Tot això és surrealisme de pa sucat amb oli, però el paper de barba és el millor.

Ovelles esgarriades

CAPRITXETS

De "La Noche" del dia 6:

Hemos buscado al señor Bolet y Baraba, al señor Comorera, y nada, el resultado completamente negativo. En Madrid, el domingo y el lunes por la mañana, no hay manera de encontrar un catalán representativo.

Però qui li fa buscar bolets en ple més de juliol!

LA VOLTA A LA SINTAXI

Un títol de "La Publicitat" de diumenge:

Guanyada pel francés la cinquena etapa fou de Grevez, a l'esprint.

Es com aquells que van anar-hi amb, per no cansar-se, tartana.

PRECISIONS

De "L'Instant" del dia 4:

La façana de la Universitat d'Erlangen on ensenya Història antiga el gran arquebisbe Adolf Schulten, nomenat Doctor "Honoris causa" per la Universitat autònoma de Barcelona.

Res a dir; sols que no es tracta d'un arquebisbe si no d'un arqueòleg.

A no ser que sigui a l'inrevés...

EL TREN DE LA MORT

Del mateix "Instant" i del mateix dia 4:

Ginebra, 4. — El repòrter txec Stephan Lux, qui s'engegà un tren durant la sessió de l'Assemblea de la Lliga de Nacions, ahir al matí, ha mort durant la passada nit.

Sabiem que la S. de N. anava de mal borràs, però no fins al punt d'haver de celebrar les assamblees a l'estació de ferrocarril.

DRETS I DEURES

Retallem de "Ultima Hora" del dia 6:

Els parlamentaris són empresonats per llurs convicccions, i els jueus són perseguits i privats dels seus deures.

Heu's ací, finalment, un país on els jueus deuen ésser feliços.

LA PREMSA CONFUSIONISTA

"L'Instant" de tant en tant reserva sorpreses als seus lectors. Divendres passat, per exemple, a la primera pàgina s'hi podia llegir al capdavall d'una columna:

SOLUCIO D'UNA VAGA

Per haver-se solucionat el conflicte, no van a la vaga els obrers del ram de Transport de Calella-Pineda.

(*Ve de la* 1.ª *pàgina.*)

Això anava a la primera pàgina.

Passem a la tercera i l'encapçalament d'una columna hi llegim:

La situació internacional.

(*Acaba a la pàgina* 3.)

Això anava i també acabava a la tercera. El diari no anava ni amb rodes.

NOTICIES D'ABISSINIA

El "Noticiero" del 30 de juny publicava una informació de Roma encapçalada amb els següents titulars:

SE PROCEDERA A UNA RAPIDA DESMORALIZACION

(*De nuestro servicio especial.*)

Després de les últimes notícies, es veu que aquesta desmoralització ja ha començat.

ELS TRACTAMENTS D'"ULTIMA HORA"

Un títol "artístic" entre fotografies, d'"Ultima Hora" del dia 6:

A Vallensana, amb els infants "colonials" i voltats de pins...

Infants voltats de pins? Es veu que els plantem per fer-los créixer.

MOROS

De "Treball", de Valls, del dia 4, entre els acords de la Comissió de Govern Municipal:

4rt. S'acorda l'adquisició de 200 *cadires, de preu* 8 *ptes. cada una, pel valor total de* 1.690 *ptes., destinades al Grup Escolar.*

200 cadires a 8 ptes., 200 × 8 = 1.600. I les 90 pessetes que sobren?

HORARIS

També de "Treball", de Valls, en la secció "Noves":

El tren de migdia que arribava a les 12'60, *arriba a les* 22'25; *surt del Baixador Passeig de Gràcia a les* 8'30.

Les 12'60 arreu del món volen ésser les 13; però amb trens que surten del Passeig de Gràcia a les 8'30 i arriben a Valls a les 22'25, es pot esperar tot—menys el tren!

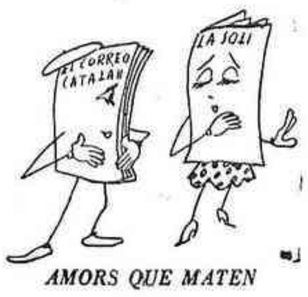

AMORS QUE MATEN

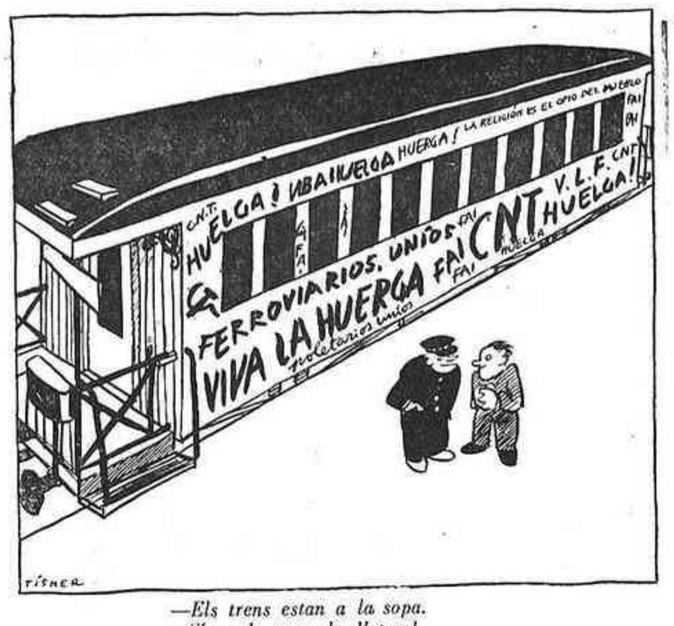

—Els trens estan a la sopa.
—Sí: a la sopa de lletres!

Temps ultramoderns

(Assaig de vodevil social en un acte i quatre personatges. L'escena representa un menjador burgès a l'hora de dinar.)

Senyor Canons. — Em sembla que han trucat.

Senyora Canons. — Deu ésser el nen de la porteria. Balbina!

Balbina. — (*des de la cuina.*) Ja hi vaig, senyoreta.

Senyor Canons. — Aquests carters! Quines hores de repartir! Això a Nova York no passa.

Balbina. — (*que entra al menjador plorant.*) Ai, senyoreta! Pobra de mi!

Senyor Canons. — Què passa?

Senyora Canons. — Parli, per Déu!

Balbina. — Hi han els del *Sindicat de Minyones de Servei* que em demanen la "cartilla".

Senyor Canons. — (*indignat.*) Mare de Déu! Però, on anirem a parar? Això a Anglaterra no passa.

Balbina. — (*desconcertada.*) Què faig? Què dic?

Senyor Canons. — Faci passar un representant del "Sindicat" i en parlarem. (*Balbina ho fa i aviat retorna acompanyada d'un vaguista professional amb aires de perdona-vides.*)

Balbina. — Senyor Canons, aquí el té.

Senyors Canons. — (*enèrgic.*) Expliqui's, jove. De què es tracta?

Sindicalista. — Que això dels tres plats s'ha d'acabar. El "Sindicat" no ho tolera. I les reivindicacions són les reivindicacions.

Senyora Canons. — Els vespres ja ho fem. El meu marit hi ha dies que només sopa amb un ou passat per aigua.

Sindicalista. — Aquesta noia ha d'ingressar al "Sindicat" i vostès cada dia han d'omplir la fulla.

Senyor Canons. — (*estranyat.*) La fulla?!!!

Sindicalista. — Exactament, la fulla, on faran constar el menú diari i si han fet algun plat al forn. Que no varen llegir les bases?

Senyora Canons. — Ai, Senyor, si els vells tornaven!

Sindicalista. — Senyora, s'ha acabat l'explotació. A Rússia...

Balbina. — (*plorosa.*) Jo em moriré...

Sindicalista. — Camarada, ànim i a la lluita!

Senyor Canons. — Bé; acabem. Vostès, els del "Sindicat", que volen?

Sindicalista. — Que en aquesta casa es compleixin les bases, com a tot arreu. Que la minyona ingressi al "Sindicat" i que ens sigui permès el control gastronòmic de la casa a qualsevol hora.

Senyora Canons. — Pobres de nosaltres!

Balbina. — (*segueix plorant.*)

Senyor Canons. — I, si la meva dona, d'ara en endavant, fa la cuina, què passa?

Sindicalista. — El "Sindicat" ho accepta, sempre i quan vostè es comprometi a afillar-se la minyona de servei.

Senyor Canons. — (*eufòric i acostant la galta als llavis de Balbina.*) Apa, corre maca, fes un petonet al pare...

Balbina. — (*li fa.*)

Senyora Canons. — Poca vergonya! indecents! (*Cau desmaiada procurant no fer-se mal.*)

Balbina. — (*acariciant el senyor Canons.*) Maco! Nano meu! Qui t'estima?...

Sindicalista. — (*amb monòleg interior.*) Es terrible. Sempre passa el mateix. Ara comprenc perquè no les deixen sindicar.

Llegiu "EL BE NEGRE" cada setmana

IMPRESSIONS DE LA VOLTA A FRANÇA

El nostre enviat especial, que no ha pogut desplaçar-se per dificultats d'ordre intern del setmanari, ens ha comunicat algunes de les impressions rebudes durant la recepció de notícies de la Volta a França, que a hores d'ara està voltant amb aquella fe.

De primer antuvi, ha de fer constar, el nostre enviat, la satisfacció que sent per la magnífica col·locació de l'equip espanyol, que es troba en el tercer lloc de la classificació general. Els noms dels tres corredors d'aquest equip, que puntuen, són A. Merchs, P. i M. Clemens. Però, el nom no fa la cosa.

Sembla que regna una harmonia i una compenetració magnífiques entre els luxemburguesos i els espanyols. Es reparteixen la feina com a veritables germans. Si en una etapa es destapen els luxemburguesos, els espanyols arriben a tres quarts de quinze, i si són els d'aquí els qui donen el pinyol, són els luxemburguesos els que hi fan la migdiada. Un equip per fer content el més exigent, sobretot si aquest exigent és francès o belga.

També és de notar la regularitat amb què corren els nostres ciclistes. Si en Canyardo ha arribat en el primer escamot, Ezquerra arriba el seixanta i l'Alvarez potser encara no ha arribat. I després, quan l'Ezquerra arriba amb els primers, en Canyardo té dolor d'estómac i en Molina té punxades.

Per cert que es veu que aquest Molina és una mena de "rigor de las desdichas". Des que va començar el "tour" ha tingut mal de queixal, dolor d'estómac, ferides en un genoll i trencadura de la màquina. Si, a més d'això, afegim que a més a més es tracta d'un jove que puja, i que a les pujades té el mal vici de rebentar a cada dos quilòmetres, no estranyarà que pronostiquem que acabarà rebentat.

Quant a Berrendero, es veu que puja bé, però baixa a tomballons.

De totes maneres, al costat de Romania i Txecoslovàquia, els representants de les quals sembla que estan acostumats a córrer en tricicle i la bicicleta els ve gran, no ens podem queixar.

Fora seleccionats!

Els treballadors de l'ensenyament aconsegueixen les seves reivindicacions

Els cursets seguits aquests darrers dies pel proletariat de l'ensenyament en els voltants dels nostres centres docents, comencen ja de donar els magnífics fruits que hom n'esperava. El treballador de l'ensenyança ha pogut per fi arreconar l'antiquada denominació de mestre, més pròpia dels directors d'orquestra de les companyies de sarsuela o de l'individu desconegut al qual s'adverteix amb un "ep mestre!" i han entrat de ple en possessió de la seva dignitat professional. Com s'entén voler saber les aptituds d'un home que ha fet el seu aprenentatge i té els papers del Sindicat en regla? S'han acabat les seleccions i els seleccionats. Es que potser la llei de seleccionats és lletra morta?

Afortunadament, però, l'obrer de l'ensenyament ha sabut defensar els seus drets. D'alguna cosa havien de servir la palmeta i el punter que són les armes més preades del magisteri espanyol conscient, ai!, del proletariat conscient de l'ensenyança.

Les conquestes d'aquest ram han estat definitives i el triomf ja comença de donar els seus fruits. Es així com hem vist ja rètols tan esperançadors com els següents:

SACUS
YESCUS
TURADENOYAS

Els nostres lectors comprendran perfectament que vol dir "Es cus i és costura de noies".

Un altre deia:

INSTITUTO "LA LETRA CON SANGRE ENTRA"
PRIMERA Y SEGUNDA ENSEÑANZA
SE ARAÑA A TODO TRAPO

Un altre encara:

"LA PALMETA CONSCIENT"
ENSENYANÇA DE 1.ª I DE 2.ª ASSIGNATURA DE CATX A TOTES LES CLASSES

Però el que ens ha agradat més és aquest:

"LA PRODUCTORA DOCENT"
ENSENYANÇA DE NENES PER TREBALLADORS ESPECIALITZATS
LA NENA ES DEL QUI SE LA TREBALLA

Amb aquestes noves institucions no cal dir que la cultura nacional està assegurada.

Aquest núm. d'El Be Negre ha passat per la censura

BLENOSIL
CURA RADICALMENT LA
BLENORRAGIA
sense lavatges ni injeccions, per crònica, rebel i antiga que sigui.
No perjudica.
De vende a BARCELONA: Segalá, Andreu-Especifics Pelayo, Martín, V. Ferrer, Específics Universitat, La Creu, Genové, Germana, Folguera, Coma. Específics La Creu (Sans) i demés Centres d'Específics i Farmàcies. MADRID: Joan Martín. PALMA: Cooperativa Farmacèutica Balear. VALENCIA: A. Gemir ZARAGOZA. S. A. Farmacèutica Aragonesa

ELS PASSOS A NIVELL

—Cinc anys d'enllaços! Imagina't les vagues que hi farem!!

(c) Ministerio de Cultura 2006